

tens Ordning i alt væsentligt bygget paa Loven af 7. Januar 1898. Det skal jeg ikke komme ind paa, fordi denne Lovs Bestemmelser jo ere kendte af alle ærede Medlemmer i dette Ting. For Misligholdelse af Lovens Bestemmelser er der fastsat strenge Bøder, Bøder, som kunne stige fra 50 til 500 Kr.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er det opgjort, at Omkostningerne ved Loven ville være ca. 900,000 Kr., og af disse 900,000 Kr. vil Statskassen komme til at udrede som Bidrag til den frivillige Forsikring ca. 165,000 Kr. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at naar Talen er om en saa stor Reform som denne, en Reform, der bringer 450,000 Arbejdere ind under Ulykkesforsikringen, saa er det kun forholdsvis smaa Beløb, der her er Tale om, at det vil koste. Dette hænger selvfølgelig sammen med den forholdsvis ringe Risiko, der er under Landbrugets Virksomheder, en Risiko, som ikke kan sammenlignes med den, der er ved de store industrielle Foretagender eller paa Søen. Dette betyder jo meget for den enkelte, idet man kan gaa ud fra, at denne ringe Risiko vil medføre, at Præmien for den enkelte, som tegner sig i den frivillige Forsikring, vil blive saa ringe, at det ikke vil blive uoverkommeligt for ham at bære den, særlig naar Staten yder Halvdelen.

Det siger jo sig selv, at naar man gennemfører en saa stor og omfattende Lov som denne, vil den selvfølgelig paa mange Maader faa Berøringspunkter med de bestaaende Forsikringslove og ogsaa med adskillige Forhold, som det er vanskeligt at overskue, før Forsikringen kommer til at gøre sig gældende i Praksis, saaledes at man gennem indvundne Erfaringer bedre kan være i Stand til at bedømme Lovens Virkninger. Jeg gaar ud fra, at Loven vil komme til Behandling i et Udvalg, og da jeg ved at gennemgaa Loven er stødt paa nogle enkelte Ting, som det forekommer mig nødvendigt at tage under nærmere Overvejelse, havde jeg Lyst til at pege paa et Par af disse Enkeltigheder for at gøre opmærksom paa dem, for at det kommende Udvalg eventuelt kunde tage disse Tanker under Overvejelse. Jeg vil dog gerne tilføje, at naar jeg nævner nogle Enkeltigheder, er det ikke, fordi jeg tænker mig Muligheden af — i alt Fald ikke nogen stor Mulighed —, at det vil lykkes Udvalget at løse Opgaven paa en bedre Maade, men fordi jeg tror, det alligevel vil være nødvendigt at have Opmærksomheden henvendt paa disse Ting

for at faa Loven gjort saa god og praktisk som i det hele taget muligt.

Inden jeg nævner disse Enkeltigheder, vil jeg dog gerne sige, at naar Lovforslaget bestemmer, at Arbejdsgiverne paa de Ejendomme, som ere vurderede til Ejendomsskyld til over 12,000 Kr., skulle have Forsikringspligt overfor deres Arbejdere, bliver det selvfølgelig i høj Grad en Skønssag, hvor man skal trække en saadan Grænse. Det er nu min Opfattelse, at den her af Regeringen satte Grænse, 12,000 Kr., i alt væsentligt vil være passende. Jeg tror ikke, at man let vil kunne finde en Grænse, som i højere Grad vil ramme det, man har tilsigtet, nemlig at drage et Skel mellem de Ejendomme, der holde fast Tyende, og de, som ikke gøre det, og det her valgte Skel har jo ogsaa nogen Forbindelse med Loven om Ejendomsskyld, idet det er Skellet mellem de Ejendomme, som ikke have Ret til Afdrag, og de, som ifølge Ejendomsskyldloven have Ret til Afdrag. Men det kan man jo selvfølgelig skønne forskelligt om.

Med det samme vil jeg dog gerne sige, at naar man ogsaa har talt om at finde en anden Grænse, nemlig i Forhold til Indkomstskatten, tror jeg rigtigt nok, at man her har grebet det ganske heldigt an ved at holde sig til en Ejendomsskyldgrænse og ikke gaa til en Indkomstskatgrænse, som jo vilde have været i høj Grad flydende og voldt Administrationen de største Vidtløftigheder.

Men nu er det jo selvfølgelig ikke udelukket, at der kan være Virksomheder, som ikke ere vurderede til en Ejendomsskyld af 12,000 Kr., men hvor man dog holder fast Tyende, og hvor det altsaa vilde være ligesaa berettiget at paalægge Arbejdsgiveren Forsikringspligt, som hvis han havde ejet en Ejendom, der var vurderet til over 12,000 Kr. Der kunde maaske blive Spørgsmaal om, og det kunde blive Genstand for Overvejelse i Udvalget, om man ikke under Forsikringspligten kunde medtage saadanne Undtagelsestilfælde, hvor Arbejdsgiveren ved en Virksomhed, der var vurderet til under 12,000 Kr., holdt fast Tyende. Ganske vist vilde dette jo noget vanskeliggøre Kontrollen, der jo delvis skal foregaa gennem Herredskontoret, men denne Vanskelighed vilde dog maaske kunne overvindes. Jeg fastholder som sagt, at efter min Tanke vil den fastsatte Grænse i alt væsentligt være passende, men jeg har dog ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, som navnlig ere rettede til det kommende Udvalg.